

har Ministeriet yttret, at det fandt, at dette var Noget, som ikke fortsente at tages i væsentlig Betragtning: — dette er i det mindste det eneste Sted, hvor jeg ved atter nu at gjen-nemløbe Mottverne finder Embedsmænd nævnte.

Dahl: Med Hensyn til hvad den ærede Landsþingsmand, der først talte, yttrede, maa jeg i det Væsentlige, forsaavidt det angik nærværende Lov, dele Anskuelse med ham. Det forekommer mig høist besynderligt, at medens et Fruentimmer, der er Enke, har en fuldmyndig Mands Ret, om hun end kun er 17 Aar gammel, kan en ugift Dvinde, hvor gammel hun end bliver, aldrig opnaae den samme Ret. Nærværende Udkast har vel tildeels raadet Bod herpaa, idet det har bestemt, at naar en Dvinde er 25 Aar, skal hun være myndig under Curator; men det forekommer mig, at dette Standpunkt dog ikke er ganske rigtigt, og jeg saae langt hellere, at man i § 1 udelod Ordene „under Curator“. Det er vel sandt, at paa den Maade, som den ærede Landsþingsmand udtalte sig, kunde endeel af Bønselighederne hæves, naar man gav Udfigt til, at Dvinden gennem Bevilling kunde opnaae fuldmyndig Mands Ret; men det Andet vilde dog være at foretrække. Naar man seer hen til den mere ubstrakte Næringsret, som Dvinden upaatvivlelig maa faae, og som er tilstgivet ved et Udkast, der er forelagt det andet Thing, forekommer det mig nødvendigt i mange Tilfælde at tilstaae Dvinden fuldmyndig Mands Ret, navnlig i alle de Tilfælde, hvor hun skal udøve Næring og har Bevilling dertil, naar hun ikke er Enke, i hvilket Tilfælde hun har denne Ret; thi hun kan ikke udføre alle de Forretninger, der derved blive nødvendige, medmindre hun har en saadan Ret. At Dvinden i ethvert Tilfælde, hvor hun skal afslutte

en Handel, skulde have Curators Samtykke, kan i det virkelige Liv ikke godt finde Sted, og man har derfor ogsaa, saavidt jeg erindrer, statueret, at naar en Pige fik Bevilling til at drive Handel, skulde dermed eo ipso følge, at hun ogsaa fik den større Ret. Denne Slutning troer jeg imidlertid ikke er holdbar, det forekommer mig langt bedre i Lovgivningen at opstille den Bestemmelse, at naar Dvinden er 25 Aar gammel, har hun fuldmyndig Mands Ret, og at give en lignende Bestemmelse om, at naar hun er 18 Aar gammel, er hun myndig under Curator. Hvad iøvrigt den ærede Landsþingsmand ellers har yttret om Arvesloven, kan jeg paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, ikke saa ganske være enig med ham i.

Schmann: Det kan naturligvis ikke falde mig ind at reise nogen lang Discussion om Mottverne, idet det dog er selve Loven, det kommer an paa. Jeg skal imidlertid dog ikke undlade at gjøre den ærede Justitsminister opmærksom paa, at der ganske vist i Begyndelsen af disse Mottver er talt om Dvindens Ret mindre som et Krav, der har stærk Adkomst til at fyldestgøres, end som Noget, der uden Skade kunde gjøres, og hvortil man i alt Fald kan væge sig ved Umyndighedsdecreter og ved Confirmation paa Bestemmelser, hvorved Arvemidler fastgjøres. Men derimod maa jeg særlig henlede Opmærksomheden paa den stærke Forbindelse, som er mellem dette lille Lovudkast og et andet, der idag vil komme til Forhandling, hvorved alle Capitaler under 200 Rd. skulle udgaae af Dverformynderierne, idet begge disse ere forskjellige Midler til at befrie Dverformynderibestyrerne for en Deel Forretninger, og jeg gjentager det — Forretninger, der ikke medføre Sportler.